

PAASTUAJA V PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Jr31 ,31-34)

Lugemine prohvet Jeremija raamatust:

Vaata, päevad tulevad, ütleb Issand, mil ma teen Iisraeli sooga ja Juuda sooga uue lepingu. Mitte sellise, nagu ma tegin nende vanematega – sel päeval, kui ma võtsin kinni nende käest, et viia nad välja Egiptusemaalt. Selle lepingu nad murdsid, kuigi ma olin nad teinud oma pärisrahvaks – ütleb Issand. Aga leping, mille ma teen Iisraeli sooga pärast neid päevi – ütleb Issand –, on niisugune: Ma panen oma seaduse nende sisemusse ja kirjutan selle nende südamesse; siis olen mina nende Jumal ja nemad on minu rahvas. Siis ei õpeta keegi kedagi, ega ütle: tunne Issandat! Sest kõik tunnevad mind, nii väikesed kui suured – ütleb Issand. Ja ma annan neile andeks nende süü, ega tuleta enam meelde nende pattu.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps51 , 3-4.12-13.14-15. R:12a)

R: Loo mulle, Jumal, puhas süda.

Jumal, ole mulle armuline oma helduse pärast,
kustuta mu ülekohus oma halastuse pärast.

Pese mind hästi mu süüteost
ja tee mind puhtaks mu patust.

R:

Loo mulle, Jumal, puhas süda
ning anna mulle uus, kindel vaim.
Ära heida mind ära oma palge eest
ja ära võta minult ära oma püha Vaimu.

R:

Anna mulle tagasi mu rõõm sinu lunastuse üle
ja kinnita mind oma tahte vaimuga.
Siis õpetan ma üleastujaile sinu teed
ja patused pöörduvad su poole.

R:

(Teine lugemine He5 ,7-9)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Kui Kristus alles maa peal elas, tõi ta oma palved ja anumised valjuhäälselt ja ühes pisaratega Tema ette, kes võis teda surmast ära päästa. Ja tema palvet võeti kuulda ning ta sai lahti oma hirmust. Kuigi ta oli poeg, õppis ta kannatuste läbi sõnakuulelikkust. Ja kui ta oli jõudnud täiuslikkusele, sai temast igavese õndsuse tooja kõigile, kes tema sõna kuulavad. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 12,26a)

Kes tahab mind teenida, see käigu minu järel ning seal, kus olen mina, seal olgu ka minu teener.

(Evangeelium Jh12 ,20-33)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Nende seas, kes olid tulnud pühadeks Jeruusalemma Jumalale au andma, olid ka mõned kreekklased. Nad tulid Filippuse juurde, kes oli pärit Betsaidast, Galileamaa linnast, palusid teda ning ütlesid: "Isand, me tahame Jeesust näha." Ja Filippus läks ja rääkis sellest Andreasele ning koos läksid nad ja teatasid sellest Jeesusele.

Jeesus aga vastas ja ütles neile: "Tund on tulnud, et Inimese poeg peab ülendatud saama. Tõesti, tõesti ma ütlen teile: kui nisuiwa ei lange mulda ega sure, jääb ta ükski, aga kui ta sureb, siis ta kannab palju vilja. Kes oma elu armastab, see kaotab selle, kuid kes vihkab oma elu selles maailmas, see hoiab selle alal igaveseks eluks.

Kes aga tahab mind teenida, see käigu minu järel, ning seal, kus olen mina, seal olgu ka minu teener. Ja kes mind teenib, seda tahab Isa austada. Nüüd on minu hing hirmul, ja mida peaksin ma ütlema: Isa, säästa mind sellest tunnist? Kuid just sellepärast ma tulin selleks tunniks. Isa, ülenda oma nime!"

Siis kostis hääl taevast: "Ma olen juba ülendanud ja ülendan veelgi." Aga rahva hulgast, kes seal seisis ja seda kuulis, öeldi müristamist kuulnud olevat. Teised seevastu kostsid: "Ingel rääkis temaga." Jeesus aga vastas neile ja ütles: "See hääl ei saanud kuuldavaks minu, vaid teie pärast. Nüüd mõistetakse kohut maailma üle. Nüüd saab selle maailma valitseja välja tõugatud. Ja mina, kui mind ülendatakse kogu maailma üle, tõmban kõiki enda poole." Seda ütles ta tähendades, millist surma ta pidi surema.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui seemned langevad mulda ja hakkavad idanema, siis varsti nad surevad, kuid sures ei sure nad päriselt, vaid ainult lakkavad olemast algsete indiviididena. Seemnes peituv elu justkui lahustub, tekib kvantmehaanikale omane seisnud, kus seeme saab olla samal ajal nii surnud kui elus; temast saab taim, mis samuti kord sureb, kuid alles pärast seda, kui ta on andnud elu paljudele seemnetele – samasugustele nagu see, millest ta ise pärkas.

Nii nagu seeme sureb enesekesksusele ja ärkab taimena, kes kasvatab uued seemned kuni nende küpsuseni, nii peab ka inimene surema ajalikule maailmale, et kanda vaimuvilja ning ärgata igaviku lõpmatuses uuele elule. Kristlastena peame me kõik oskama näha võitu ka oma kaotuses, kui me kaotame oma elu Jumala nimel, et tema saaks meid taas elavaks teha.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, paljusid inimesi, ka kristlasi, häirib mõnede Jeesuse sõnade kategoorilisus: “Mina olen tee ja tõde ja elu... Ükski ei saa minna Isa juurde muudu kui minu kaudu.” (Jh 14,6). “Mina olen ülestõusmine ja elu... Kes minusse usub, see jääb elama, isegi kui ta sureb.” (Jh 11,25). “Minule on antud kõik meelevald taevas ja maa peal.” (Mt 28,18). “Ja kes mind teenib, seda tahab Isa austada.” (Jh 12,26).

Nii mõnedki kristlased küsivad murelikult, et kas siis mittekristlastel – juutidel, moslemitel, budistidel ja ateistidel – pole üldse mingit lootust? Kas nemad, kelle hulgast me tunneme ka palju häid inimesi, on ainult sellepärast määratud hukatusele, et nad ei tunnista Kristust?

Paraku on juba tekstidest arusaamine tegelikult tõlgendamine. Küsimused ja etteheited Jeesuse sõnade kohta on mõistetavad, kuid annavad tunnistust, et siinjuures on jäetud tähelepanuta, kes olid tol hetkel tema kuulajad. Sest nii nagu Jeesus arvestas oma ajastu teadmiste ja uskumustega – ajas välja kurje vaime ega pidanud loenguid psühhiaatriast –, samamoodi olid tema kõned suunatud neile konkreetsetele inimestele, kes teda kuulasid, nimelt tema jüngrid ja muu juudiusku rahvas. Vaid harva pöördus ta teist usku inimeste, ennekõike samaarlaste ja roomlaste poole. Aga juudi rahva ja juudiusku galilealaste messiana oli tal Jumala volitus esitada oma rahvale eksklusiivseid, vasturääkimist välistavaid nõudmisi: “Kes ei ole minuga, see on minu vastu, ja kes ei kogu minuga, see pillab laiali.” (Mt 12,30). Kuid samas annab Jeesus teisegi võimaluse: kes ei ole meie vastu, see on meie poolt... (Mk 9.40 Lk 9.50)

Armsad õed ja vennad, on kindlasti kahju, et meie ei saa kuulata Jeesuse sõnu oma kõrvaga. Me ei saa end ka arvata Jumala valitud rahva hulka samadel alustel kui tema otsesed kuulajad kahetuhanda aasta eest. Kuid just meie vaatenurgast avaneb Jeesuse kuulutuse laiem kontekst, millele ta ka ise on viidanud: “Mitte igauks, kes mulle ütleb: “Issand, Issand!”, ei saa taevariiki; saab vaid see, kes teeb mu Isa tahtmist, kes on taevas.” (Mt 7,21). Jumala tahtmine on aga väljendatud kõigis neis inimlikes eesmärkides, mida igauks tegelikult juba loomulikult ära tajub või väga ruttu omaenda kogemustest ära õpib: kui mulle ei meeldi, et minu kallal tarvitatakse vägivalda, et mind petetakse, minult varastatakse ja mulle valetatakse, siis ei tohi ma seda teha ka teistele, sest nemad tunnevad end minu poolt lähtuva ebaõigluse tõttu täpselt samamoodi kui mina tunneksin nende asemel. Juba elementaarse empaatia järgimine teeb meid Jumala tahte täitjateks.

Sellepärast ei tohi me unustada ka Jeesuse vahetu kuulaja, tema õpilase, apostel Jaakobuse sõnu: “Kas sa suudad mõista, sa tühine inimene, et usk on ilma tegudeta surnud? Eks Aabraham, meie isa, mõistetud õigeks tegude järgi, kui ta oma poja Iisaki viis ohvrialtarile? Aabraham uskus Jumalat ja see arvati talle õiguseks ning teda hüüti Jumala sõbraks. Näete siis, et inimene mõistetakse õigeks tegude järgi ja mitte ainult usust... Sest nii nagu ihu ilma vaimuta on surnud, nõnda on surnud ka usk ilma tegudeta. (Jk 2,20-26). Aamen.